

GRECSÓ KRISZTIÁN

Házasság

Egy csöndön meg egy gyökéren,
Friss harmaton és kenyéren,
Isten minket így segéljen,
Egy csöndön meg egy gyökéren.

Fát parázssal, hús, hát késsel,
Így játszik a füst a széllel,
Egy egésznek két felével,
Testünk könnyű melegével.

Te véred, az én kenyerem,
Te múltad, az én jelenem,
Egy lepedőn, svéd kereten,
Egy sejten, ha egy leleten.

Harang szól, leng a kötélvég,
Tágas ég ez a földél még,
Édes a fanyar töménység,
Bennünk hallgat a sötétség.

Nem mondom, mert nem is kérted,
Szavaimból már kimérted,
Hogy én vétkem, hogy te mérged,
Az én hajlékom a te fészked.

A keret helye

Hogy „kívül van-e?”,
ezt kérdeztem azon a hajnalon,
a Tisza partján,
abban a lehámlott, nyárvégi
szezónális büfében,
amely úgy ült a Körös-torokkal
szemben, mint nyugdíjas gátőr,
és ahol még hajnal négy után
is elviseltek minket,
de „mi a fene?”, morgott S. barátom,
mármint hogy mi van kint vagy bent;
és az, hogy a macska fog-e egyszerre,
itt is, ott is egeret,
ha nosztalgikusan jóindulatú vagyok,
tán felderengett a tudat füstös horizontján,
mint ösztönös párhuzam,

de egyfelől fogalmam sincs,
fejünkben volt-e József Attila vagy nem,
másfelől, tkp. megúszható,
leltár szerint nem tartozik a lényeghez,
konkrétan ahhoz,
hogymé én azt kérdezem,
az élet kerete bennünk van-e,
vagy kívülünk.
Banális felvetés volt ez,
de hajnal négykor,
annyi lóré elfogyasztása után
a kérdés mégsem csak annyit tágult,
van-e eleve elrendelés,
hanem a megélése okán
jelentősen többet,
és csak reménykedni tudok,
hogymé legalább az érzést fel tudom idézni,
a kutakodó, fátyolos csöndet,
ahogymé magunkat figyeljük,
frissen érettségizett kamaszok,
és miszlikbe szakad a szívünk,
vajon bennünk van-e
a határ, a korlát, a vége,
vagy kívülünk,
és nyilván így se, meg úgy se jó,
mindenhogymé mi visszük el a balhét,
de a keret, amibe beférünk,
amibe meglátjuk magunkat,
amit széttörhetünk,
összeszorít minket,
keretez és lenyír,
azt jelenti,
és itt egy vaskos káromkodás jött,
hogymé „ennyi, bazdmeg, az egész”,
ez,
ez az,
annyi fér bele
ebbe a kurva keretbe,
akármit is jelentsen az,
hogymé belül van, vagy kívül.
És akkor, ahogymé a Teremtő részeg
színházban szokott,
történt valami,
ami nem jelenti azt, hogymé
válasz érkezett volna,
vagy megoldás,
hiszen csak dramaturgiailag volt
értelmezhető a pillanat,
de az öreg, folyóparti nyaralók felől
felkelt a nap.